

Představení

V předmluvě své dosud jediné knihy jsem napsal: „Léta jsem čekal na to, až se budu smět podělit o všechno to, co mi bylo dovoleno poznat.“

Myslím, že v hloubce této věty je uschováno nejenom krédo mého života, ale je i vyjádřením řady mých vlastností. Nenarodil jsem se zdaleka jako člověk vševedoucí. Podívám-li se na sebe zpět do svého mládí, pak mohu říci, že jsem se v zásadě od svých vrstevníků ničím výrazně nelišil. Pokud bych měl přeci jenom vyzdvihnout alespoň jednu vlastnost, která mě v pozitivním slova smyslu provází celý život, pak je to citlivost, empatie. Zuzítkovat jsem ji, a nejenom ke svému prospěchu, dokázal až o mnoho let později.

Životopis jsem ve svém dosavadním životě psal několikrát. Současné generaci by styl těchto slohových cvičení, vyžadovaný v letech minulých, byl jistě zcela nepochopitelný. O to výrazněji, a s radostí, si uvědomuji já sám, oč hlubší a především svobodnější je možnost vyjádřit se ke své minulosti s jasně definovaným záměrem, který by byl právě v dobách nedávno minulých těžko myslitelný.

Psát životopis z pohledu dosažené vnitřní zralosti je povznášející, minimálně pro mě osobně. Nedokázal bych jej totiž dostatečně osvětlit, aniž bych do své zповědi nezakomponoval i svého průvodce – Boha. Tehdy – bylo mě 11 či 12 let – jsem samozřejmě takto neuvažoval, ale to nic nemění na tom, že jsem Jím byl v tomto časovém údobí poprvé intenzivně osloven. Prožil jsem první vizi. K mé škodě jsem nepochopil, neporozuměl. Možná i proto, že jsem se nikomu nesvěřil. Přesto byl tento zážitek natolik silný, že si jej do nejmenšího detailu pamatuji dodnes. Mystická pravda je nepřehlédnutelná i nezapomenutelná zároveň.

Přišel jsem do tohoto života již dostatečně připraven, s dostatečnou vnitřní výbavou potřebnou k plnění úkolu, k němuž jsem se zavázal později. Byl jsem touto vizí poprvé vyzván k jeho splnění. Svého tehdejšího nepochopení nelituji, nelituji ničeho ve svém životě. Nikdy jsem se ani nezlobil sám na sebe, nikomu jsem neměl za zlé, že jsem mnoho následujících let prožil v dost intenzivních fyzických bolestech. Můj postoj k nim, nikoli útrpný, ale pokorně přijímající, s odhodláním je ukončit, rozhodl o tom, že stejnou vizí jsem měl možnost prožít znovu o čtvrt století později. Byl jsem lákán podruhé. Byl jsem lákán uskutečnit ve svém životě zásadní změnu. A to v čase podstatně větší připravenosti, nejenom vnější, ale i vnitřní. Nespokojenost vnější i protesty vnitřní – výraz duše, sílily. Radikálně jsem změnil zaměstnání – způsob obživy a především – na základě třetí výzvy od svého průvodce – Boha, jsem se začal intenzivně věnovat pro mě nové složce života – duchovní práci. Konečně jsem porozuměl a nyní již s radostí a velkou rozhodností vyslechl a přijal za své lákání ponořit se do světa ticha a lásky. Vědomě jsem se vydal na Cestu – vstříc své duši a otevřené náruči Boží.

Zvolil jsem formulace záměrně poněkud vznešené, abych mohl souběžně a důrazně dodat – nenechal jsem se niterním světem zlákat tak, abych zcela zapomněl kde žiji, čím jsem a že mám hmotné tělo. Byť nově poznávané navozovalo až euforické stavy do té doby nepoznané, měl jsem současně i dost síly uvědomit si, že bez hmotného těla bych nemohl prožívat krásu světa niterného. I v tomto jsem spatřoval díl své předchozí přípravy. Průvodním a nikoliv zanedbatelným jevem mého vykročení byla přímo skoková změna mého zdravotního stavu. Letité potíže, úporné bolesti pominuly. Věnoval jsem si první z řady dáreků, jimiž jsem byl v čase následujícím doslova zahrnován.

Touha, rozhodnost, pokora – vlastnosti, s jejichž pomocí jsem se na své Cestě doprovázel na každém kroku, rozhodly o tom, že jsem se z pohledu pomíjivosti času a věčnosti života ve velmi krátkém období připravil na přijetí symbolického kroku – vstupu do Boží náruče. Byl mi umožněn a ocitl jsem se ve světě, o němž jsem měl možná matné tušení, ale jehož čistotu a intenzitu prožívaného může do hloubky posoudit pouze ten,

komu je v něm dovoleno žít. Stav volné komunikace s Bohem, se svou duší. Volný rozhovor, svoboda Bytí. Trvalý kontakt s Univerzem, Bohem, život ve Vědomí.

Byl jsem vyzván, abych se představil. Důvod je zřejmý. Alespoň dílčí znalost autora zveřejňovaných informací dává čtenáři či posluchači možnost jejich pochopení a zažití nejenom v širším kontextu, ale může jim doložit i hloubku jejich pravdivosti. Nemám však osobní potřebu upřednostňovat svoji osobu, pojal jsem proto svoje představení spíše v obecnější rovině, abych zdůraznil skutečnost daleko důležitější a s mnohem širším dopadem. Jsme všichni na jedné lodi. Snažil jsem se proto na omezeném prostoru ve zkratce popsat Cestu člověka, který poslechne výzvy a rozhodne se obohatit svůj život o duchovní rozměr. Měl jsem možná lepší předpoklady, ale zdůraznit chci především jedno. Ani v současném čase se nepovažuji za nikterak výjimečného člověka, protože vím, že tuto možnost máme všichni a do jednoho ji, byť v čase teprve budoucím, využijeme. V tomto smyslu jsme pouze posunuti v čase.

V přítomnosti žiji naplňování Služby, pro niž jsem se zavázal. Předáváním poznáního ať již formou psanou nebo osobním kontaktem s lidmi. Nazval jsem tato setkání „Povídání“, neboť se zde živě diskutuje na témata zvolená přítomnými, nikoliv přednášky. Léta jsem čekal na vnitřní svolení psát knihu. Nesrovnatelně delší čas jsem věnoval vlastní přípravě na současnou Službu – vnitřnímu poznávání, osobní transformaci. Víím, jde o práci. Činnost, do níž je třeba vložit energii a naplno žít vlastnosti, o nichž jsem se zmínil. Nelituji ničeho, co jsem dosud prožil, i když se okamžiky radosti občas mísily i s bolestí. Odměnou je mi současný život v náruči plné lásky, v objetí Boha i rozzářené oči těch, jimž jsem umožnil, byť zatím dílčí, zrnko poznání.

Jan Konfršt
(5. 6. 2005)